RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

nr. 124.237 van 15 oktober 2003
in de zaak A. 125.105/VII-27.492

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
advocaat T. FRANCHOO,
kantoor houdende te 1000 BRUSSEL,
Brederodestraat 13A

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Oezbeekse nationaliteit, op 7 augustus 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juli 2002 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 11 juni 2002 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 9 juli 2003 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 oktober 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. FRANCHOO, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur G. DESNYDER, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de auditeur in zijn verslag de toepassing voorstelt van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat uit het dossier en de processtukken blijkt dat de zaak zonder verdere voorafgaande maatregelen, in een verkorte procedure, kan worden behandeld zoals voorzien door dit artikel;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 23 mei 2002 en verklaarde zich op dezelfde dag vluchteling.

1.2. Op 11 juni 2002 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 25 juli 2002 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing letterlijk als volgt :

> "(...)
> Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:
> U bent Oezbeeks staatsburger van de Russische origine. U ontvluchtte uw land samen met uw dochter XXX en uw kleindochter E.. U kende problemen omwille van uw Russische origine.
> In oktober-november 1999 kwamen 3 Oezbeken aankloppen, een van hen was politieagent, een ander deed zich voor als zijnde de broer van de procureur. Ze wensten uw documenten te checken en na te gaan of uw huis legaal gebouwd was. Ze beschuldigden u ervan het huis illegaal gebouwd te hebben hoewel het er reeds lang stond. Ze wensten uw huis voor 4000 $ te kopen. U weigerde daar deze som niet

voldoende was. De lokale politieagent zou u later nog verscheidene malen aanraden het aanbod te aanvaarden, gezien u te doen had met een hooggeplaatst iemand.

In de daarop volgende 2 jaren werden gas en elektriciteit regelmatig op bevel van deze personen afgesloten, hoewel u steeds correct betaalde. U diende dan ook regelmatig de mensen van de betrokken maatschappij om te kopen opdat zij u weer van gas en elektriciteit zouden voorzien. U richtte een klacht hierover tot het khalinsky-committee, maar ze stuurden u weg zeggende dat Russen geen rechten hebben.

In maart 2000 kwamen opnieuw Oezbeken met u en uw zoon spreken over de verkoop van het huis. U kreeg nog drie maanden tijd om het aanbod te aanvaarden. U weigerde weer en werd hierop uitgescholden omwille van uw origine. Toen u bij het Hakimat hierover kloeg, kreeg u wederom te horen dat u Russisch bent en dat u dus het land maar moesten verlaten, en zeker in dit geval gezien een hooggeplaatst persoon betrokken was bij de hele zaak.

In mei 2000 werd de werkplaats van het schoenenatelier in brand gestoken. Een klacht in deze zaak werd door de politie niet aanvaard. U werd gezegd dat u dit aan uzelf te danken had: u had de plaats maar eerder moeten verlaten zoals geeist U kende de betrokken personen en diende de zaak zelf op te lossen.

In eind 2000 werd uw zoon bedreigd en mishandeld door andere agenten in burger. Ze eisten dat uw zoon een auto zou herschilderen. Uw zoon weigerde daar hij meende dat het voertuig gestolen was. U schoot ter hulp en deelde in de klappen. Uw zoon werd voor een drietal dagen opgepakt en kwam weer vrij.

In de winter van 2001 verdween uw zoon. Al gauw bleek dat de politie hem valselijk beschuldigde van drugssmokkel. Na een drietal maanden kwam hij vrij in ruil voor uw auto.

In mei 2002 werd er 's nachts bij u ingebroken. U, uw dochter en uw kleindochter vluchtten naar uw buurman. 's Anderendaags bleek de inboedel van uw huis vernield en waren uw paspoorten en eigendomsakte van uw huis verdwenen.

Begin 2000 werd bij uw kleindochter diabetes vastgesteld. Toen zij in coma raakte bleef de ziekenwagen drie uur weg. Eenmaal ter plaatse wou men uw kleindochter niet naar het ziekenhuis voeren, na aandringen gebeurde dit dan toch. Vaak kreeg uw kleindochter geen correcte behandeling in het ziekenhuis daar zij niet belangrijk genoeg was en bovendien nog een kind was en van Russische origine. Medicatie diende u vaak op de zwarte markt te kopen en ook het toestel om de bloedspiegel van uw dochter te meten bleek erg duur en moeilijk verkrijgbaar.

U besloot met uw dochter O. enen kleindochter E. Oezbekistan te ontvluchten, en vroeg op 23 mei 2002 het statuut van vluchteling aan.

Ter staving van uw identiteit en relaas legde u de volgende documenten voor: pensioenboekje moeder, pensioenboekje dochter, diploma moeder, 2 diploma's dochter, werkboekje dochter, papier kinderziekenhuis VUB-ULB aangaande diabetes kleindochter, geboorteakte kleindochter.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (Missierapport Oezbekistan van de lmmigratieambtenaar Ministerie van Binnenlandse Zaken 2000; Informatie Oezbekistan Cedoca) blijkt dat de Russische minderheid in Oezbekistan niet het slachtoffer is van systematische en gerichte vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien u toch problemen kende met bepaalde politieagenten of overheidsmedewerkers, kunnen deze problemen slechts als maffiapraktijken worden beschouwd, waarvan iedere burger het slachtoffer had kunnen worden. Deze problemen houden dus geen verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Uit de eerder vermelde beschikbare informatie blijkt bovendien dat klachten van Russischsprekenden door de overheden op dezelfde wijze worden behandeld als klachten van de Oezbeekse bevolking.

U brengt ook nog aan dat uw kleindochter aan diabetes lijdt en dat geneesmiddelen en medische zorgen erg moeilijk verkrijgbaar zijn, maar ook hieruit kan geen vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie worden afgeleid.".

Dit is de bestreden beslissing;

2.1. Overwegende dat in een eerste middel de schending wordt ingeroepen van de motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; dat de verzoekende partij in wezen aanvoert dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is omdat ze gebaseerd is op algemene stellingen uit het missierapport Oezbekistan van 2000 van de immigratie-ambtenaar van het Ministerie van Binnenlandse zaken en uit informatie van CEDOCA over Oezbekistan; dat de verzoekende partij bovendien stelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niets zegt over de gezondheidstoestand van haar minderjarige kleindochter;

Overwegende dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een asielaanvraag onontvankelijk mag verklaren en de verblijfsweigering mag bevestigen wanneer zij klaarblijkelijk steunt op motieven die totaal vreemd zijn aan het asiel; dat, om een exact beeld van de situatie te krijgen waarin de vreemdeling zich bevindt ten tijde van zijn onderzoek van het dringend beroep, de commissaris-generaal de mogelijkheid heeft om alle objectieve gegevens na te gaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te nemen; dat de commissaris-generaal in zijn beoordeling van een asielaanvraag zowel de interne samenhang van het asielrelaas nagaat, alsook een toetsing aan externe, algemeen toegankelijke informatie uitvoert; dat in casu de commissaris-generaal beroep heeft gedaan op het missierapport Oezbekistan van 2000 van de immigratieambtenaar van het Ministerie van Binnenlandse zaken en op informatie van CEDOCA over Oezbekistan; dat uit deze gegevens niet kan afgeleid worden dat etnische Russen in Oezbekistan blootgesteld zijn aan systematische vervolgingen in de zin van de Conventie van Genève; dat de commissaris-generaal op basis van deze informatie in alle redelijkheid kon besluiten dat de asielaanvraag van de verzoekende partij geen verband houdt met de criteria van de Conventie van Genève noch met andere criteria die de toekenning van asiel wettigen; dat de vervolging zoals de verzoekende partij beweert dat zij zich voordoet, eerder van lokale, gemeenrechtelijke aard is; dat de commissaris-generaal niet op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat uit de gezondheidstoestand van de kleindochter van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève kan worden afgeleid; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2. Overwegende dat de verzoekende partij in een tweede middel stelt dat het bevel om het grondgebied te verlaten van de minister van Binnenlandse Zaken, bevestigd door de commissaris-generaal, artikel 33, § 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (de Conventie van Genève) en artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (E.V.R.M.) schendt, omdat haar leven en vrijheid en die van haar kleindochter bij terugkeer ernstig bedreigd worden;

Overwegende dat de verzoekende partij ook een schending van artikel 33 van het Verdrag van Genève inroept; dat, zonder dat moet worden nagegaan of deze verdragsbepaling rechtstreekse werking heeft en of zij te dezen van toepassing is, moet worden gesteld dat daaruit niet zonder meer kan worden afgeleid dat de overheden die over de asielaanvraag moeten oordelen, niet zouden mogen beslissen dat die aanvraag niet ontvankelijk of ongegrond is; dat het verbod tot uitzetting of terugleiding enkel slaat op een uitvoerende beslissing op grond waarvan de vreemdeling die zich vluchteling heeft verklaard verplicht zou worden terug naar zijn land van herkomst te gaan, dat de commissaris-generaal terzake slechts een advies geeft overeenkomstig artikel 63/5 in fine van de Vreemdelingenwet;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met dit beroep wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijftien oktober tweeduizend en drie, door

de H.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr.	L. SCHWEIGER,	toegevoegd griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

L. SCHWEIGER. **E. BREWAEYS.**